

Παραδίδεις όνομα; παραδίδεις έδαφος

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Ήλθε ή στιγμή έμεϊς οί
τωρινοί Έλληνες, οί Μακεδόνες νά άπαντήσουμε: ΝΑΙ ή ΟΧΙ...

Δημοσιεύω ένα παλαιό άρθρο μου, του 2010, στο πολυτονικό, για την Μακεδονία, με κάποιες ελάχιστες αλλαγές. Στο επικείμενο συλλαλητήριο πρέπει να «κατεβούν» όλοι οι ακόμα ζωντανοί Έλληνες. Να σκιαχτούν οι προδότες...

«Ήταν δύο σύγγαμβροι από τήν Κύμη τῆς Εὐβοίας, ὁ συνταγματάρχης Ἰωάννης Παπακυριαζῆς καί ταγματάρχης Ἰωάννης Βελισσαρίου. Καί οἱ δύο λεβέντες. Τά ἀνδραγαθήματα τους ὑπῆρξαν ἀπό τά φωτεινότερα δείγματα ἀτομικῆς γενναιότητος. Οἱ δύο αὐτοῖ συγγενεῖς εἶχαν τσακωθῇ... σάν σύγγαμβροι πού ἦσαν. Στήν μάχη τοῦ Κιλκίς εὐρέθηκαν οἱ μονάδες τους νά πολεμοῦν πλάϊ–πλάϊ καί ὁ συναγωνισμός των δύο τσακωμένων ἔφθασε φυσικά στό ἀποκορύφωμα. Στήν τελευταία μάχη, ὅπως ἀναφέρει ὁ Πάγκαλος, ἐπῆλθε τό δρᾶμα: “...”Ἦρξατο τότε σφοδρότατος καταιγισμός πυρός, κατά τήν διάρκειαν τοῦ ὁποίου οἱ 6 λόχοι τοῦ Βελισσαρίου, προχωροῦντες ταχέως ἔφθασαν εἰς ἀπόστασιν ἐφόδου ἀπό τῆς πρώτης γραμμῆς τῶν βουλγαρικῶν ὀρυγμάτων. Καί εἶδον τό ἀλησμόνητον θέαμα τῆς ἐφόδου τῶν 6 εὐζωνικῶν λόχων τοῦ Βελισσαρίου, οἱ ὁποῖοι καθ’ ἅς εἶχαν ὁδηγίας ὑπό τοῦ διοικητοῦ των, ἔβαλον αἰφνιδίως ταχύτατον ὀλιγόλεπτον πῦρ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, μετά τό ὁποῖον ὥρμησαν ἀκάθεκτοι καί μέ βροντώδεις ἀλαλαγμούς ἐναντίον τῶν ἐπὶ τῆς πρώτης ὀφρῦος του λόφου βουλγαρικῶν χαρακωμάτων. Ἡ γραμμή των ἐφορμοῦντων λόχων, μέ τάς ἀπαστράπτουσας ὑπό τόν ἥλιον ὑπερχιλίας λόγχας ὡμοίαζεν πρὸς χαλυβδίνην ταινίαν, ἡ ὁποία ἀπειλητική ἐπῆρχετο ἐναντίον τῶν ἐχθρικῶν ὀρυγμάτων. Ὁ ἀγὼν ὑπῆρξεν μεγαλειώδης. Οἱ Βούλγαροι ἀνετράπησαν ἢ ἐξοντώθηκαν διὰ τῆς λόγχης. Αὐτό ἦτο τό μεγαλύτερον κατόρθωμα τοῦ Βελισσαρίου καί μέ δικαίαν ὑπερηφάνειαν ἐφώναξεν εἰς τόν λοχαγόν Ζήραν, ἄλλον γενναῖον, ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσε εἰς τό σύνταγμα τοῦ Παπακυριαζῆ, τοῦ μπατζανάκη τοῦ Βελισσαρίου.

-Βρέ Ζήρα, ποῦ εἶναι ὁ Διοικητής σου νά δῇ;

Ζήρας: Σκοτώθηκε.

Εἶχε πέσει πρό ὀλίγου μόλις, μαχόμενος μέ τόν ἴδιον ἀπαράμιλλον τρόπον. Κί τότε τό πρόσωπο του Βελισσαρίου ἐμαύρισεν ἀπό τό πένθος. Ἔβγαλε τό πηλίκιόν του, ἔκαμε τόν σταυρό του, ἐδάκρυσεν καί ἐτράβηξεν μπροστά μέ περισσοτέραν ὀρμήν. Ἐκεῖ παρακάτω στήν Τζουμαγιά, στό ὕψωμα 1378, τόν ἐπερίμενε κι’ αὐτόν ὁ Χάρος...».

(Από τό Ἀναμνηστικό Λεύκωμα γιά τά 50 χρόνια της μάχης τοῦ Κιλκίς. Θεσσαλονίκη, 1964).

23 Ἰουλίου τοῦ 1929, ὁ τότε πρωθυπουργός Ἐλευθέριος Βενιζέλος, ἐπισκέπτεται τό Κιλκίς. Σκοπός του νά τιμήσει τούς ἀτίμητους μαχητές της Μακεδονίας μας, τούς Κιλκισιομάχους. Ὁ σπουδαῖος Ἀθηναῖος γλύπτης Γ. Δημητριάδης ἔχει «ἱστορήσει» καί κοσμήσει, μ’ ἓνα ἐξαιρετικό γλυπτό, τόν λόφο δόπου διεδραματίσθηκε ἡ περιώνυμη μάχη. Μαζί του ὁ ἐθνικός μας ποιητής Κ. Παλαμάς, πού διαβάζει τό ἐξάισιο: «Ἡ Πατρίδα στούς νεκρούς της». Καί ἀκούγεται στόν αἵματοβαμμένο λόφο ἡ φωνή, ἡ φλογέρα τοῦ Γέροντα ποιητῆ τοῦ Γένους:

« -Παιδιά μου, ὅσοι, προφῆτες μου,

στρατιῶτες, ἀρχηγοί,

σάν τά λιοντάρια στήσατε

κορμιά καί σάν τά κάστρα

καί μεσ’ στήν μακεδονική ματοθρεμμένη γῆ

βάλατε τήν εἰκόνα μου

φερτή σάν ἀπό τ' ἄστρα

στοῦ Λαχανᾶ καί στοῦ Κιλκίς

τήν ἐκκλησιά τήν πλάστρα,

πνοές κι' ἄν πλανᾶστε σ' ἄλλη ζωή,

λείψανα κι' ἄν κοιμᾶστε

σᾶς λειτουργῶ στήν δόξα μου.

Μακαρισμένοι νά 'στε».

Γράφει ἡ ἐπιτύμβιος στήλη τῆς μάχης τοῦ Κιλκίς, ὀνόματα. Ὄνόματα ἡρώων, ἀξιωματικῶν καί στρατιωτῶν, πού ἄφησαν τά αγιασμένα κόκαλά τους στά σιταροχώραφα τοῦ Κιλκίς, πολλοί κάηκαν ζωντανοί ἀπό τήν φωτιά πού ἄρπαξαν τά μεστωμένα στάρια, τραυματίες ἀβοήθητοι. Ὅργωναν, τά κατοπινά χρόνια, οἱ ἀγρότες τά χωράφια ἀπό τό Καμπάνη ἕως τό Κιλκίς. Καί οἱ παπαροῦνες σ' αὐτά τά χωράφια, ἔλεγε ἕνας παλιός, εἶχαν χρῶμα σάν τό αἷμα. Καί ξεσήκωναν τά ἀλέτρια κόκαλα. Τά τύλιγαν οἱ γεωργοί σέ καθαρά σεντόνια, τά ἔθαβαν καί ἔκαναν τόν σταυρό τους... αἰωνία ἡ μνήμη τῶν μαχητῶν τοῦ Κιλκίς.

«Ἄν σκάψουμε, παιδιά, τό χῶμα ποῦ πατᾶτε, θά βρούμε κόκαλα Ἑλλήνων στρατιωτῶν». Ὅπως τό λέει ὁ ποιητής μας, ἔτσι βγήκε ἡ ἐλευθερία μας, ἔλεγαν οἱ παλιοί μας οἱ δάσκαλοι. Τώρα οἱ ἀνθέλληνες ποδοπατοῦν, ντροπιάζουν τά ἱερᾶ κόκαλα. Γράφει στό ἥρωον τῆς μάχης καί τό ὄνομα «λοχίας Νίκος Παπανδρέου», αἰωνία ἡ μνήμη, ἔπεσε ὑπέρ Πατρίδος καί Πίστεως στήν μάχη τοῦ Κιλκίς. Ὁ ἀδελφός του Γεώργιος, ὁ κατοπινός πρωθυπουργός, λίγο πρὶν ἀπό τήν κήρυξη τοῦ Δευτέρου Βαλκανικοῦ Πολέμου ἔφυγε στήν Γερμανία, για μεταπτυχιακά... Ἐγκατέλειψε τήν πατρίδα στήν πιο κρίσιμη στιγμή της καί σπούδαζε τήν μετέπειτα καριέρα του... (Γιά τόν εγγονό τί νά πéis. Γιά κρέμασμα...).

Πίσω στήν ἱστορία γιά νά ἀνασάνουμε, μᾶς ἔπνιξαν οἱ ἀναθυμιάσεις.

«Ἀντισυνταγματάρχα Καμάρρα, διατάσσει ὁ Διοικητής τῆς V Μεραρχίας, πρέπει νά καταλάβῃς ὅπωςδήποτε τά δεσπόζοντα τοῦ Κιλκίς ὑψώματα.

Μάλιστα θά τά καταλάβω καί καλήν ἀντάμωσι στόν ἄλλο κόσμο. Δύο ὥρες μετά, βουλγαρική ὀβίς τόν πληγώνει βαρειά. Πέφτοντας ὁ ἥρωας ἀναφωνεῖ:

Ἐμπρός, ἐμπρός, ζήτω ἡ πατρίδα μας».

Συζητοῦν γιά «Νέα Μακεδονία» ὅτι ἐπικεῖται συμφωνία. Θά ἀναγνωρίσουμε, ψιθυρίζουν οἱ γονατισμένοι· δηλαδή θα ξεπουλήσουμε. Γι' αὐτό ἔπесαν οἱ ἥρωες τοῦ Κιλκίς-Λαχανᾶ; Εἶμαι Μακεδόν τó γένος, 28 χρόνια δάσκαλος. Ὅλοι ἐμεῖς οἱ δάσκαλοι διδάσκαμε ὅτι ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες πολεμήσαμε γιά νά ἀπελευθερώσουμε τήν Κρήτη, τήν Ἡπειρο, τήν Θεσσαλία, τήν Θράκη, τήν Μακεδονία. Καί ὅ,τι μέρος μας ἀπελευθερώναμε ἦταν Ἑλλάδα. Στη μάχη Κιλκίς- Λαχανᾶ ἔπесαν 8.500. Κατατροπώθηκαν οἱ ὑπερφίαλοι Βούλγαροι. Τώρα ἄν τολμήσουν τά ἀπολειψάδια τῆς σήμερον καί παραδώσουν τό ὄνομα -ὄνομα = ἔδαφος- θά μᾶς ἐλέγξουν ὡς πνευματικῶς ἀνέντιμους καί προδότες ὅλες οἱ προηγούμενες καί ἐπόμενες γενεές τῶν μαθητῶν μας. (Τί θά πῶ στούς μαθητές μου; Συγγνώμη, λάθος, σᾶς ἔλεγα τόσα χρόνια ψέματα. Τό ψεῦδος ὁμως ἀνήκει στούς προσκυνημένους... Νά ξεσηκώσουμε μαθητές, γονεῖς, κοιμωμένους παράγοντες, δεσποτάδες γιά τό συλλαλητήριο. Ἄν χαθῇ τό ὄνομα, «νά πᾶμε νά πνιγοῦμε» ὅλοι μας). Ξαναγράψω ἕνα ἡρωϊκό

έπεισόδιο πού συνέβη κατά τήν Μικρασιατική Καταστροφή. Στίς 26 Αὐγούστου 1922, στήν Σμύρνη ὁ στρατός ἐπιβιβάζεται σέ πλοῖα γιά ἐπιστροφή στήν Ελλάδα. Μέ τήν βία ἀνεβαίνει καί ὁ ταγματάρχης πεζικοῦ Κων. Μουτσοῦλας. Ὅταν τό πλοῖο «Νάξος» εἰσερχόταν στό λιμάνι τῆς Χίου, κατάμεστο ἀπό ρακένδυτους πρόσφυγες, ὁ Μουτσοῦλας ἀνέβηκε στό κατάστρωμα, τράβηξε τήν προσοχή ὅλων καί φώναξε: «ἔπειτα ἀπ' αὐτό τό αἶσχος τῆς ἐθνικῆς συμφορᾶς, δέν μᾶς ἐπιτρέπεται νά πατήσουμε χῶμα Ἑλληνικό. Νά πᾶμε νά πνιγοῦμε πρέπει καί πρῶτος ἐγώ δίνω τό παράδειγμα»· ἔπεσε στήν θάλασσα καί πνίγηκε. (Τό διέσωσε ὁ Χρ. Ἀγγελομάτης, στό «Χρονικόν τῆς Μεγάλης Τραγωδίας», σελ. 184).

Ἦλθε ἡ στιγμή ἐμεῖς οἱ τωρινοί Ἕλληνες, οἱ Μακεδόνες νά ἀπαντήσουμε στό ἐρώτημα στό προαιώνιο, σ' αὐτό πού σπανίως παρουσιάζεται στήν ζωή τῶν ἐθνῶν, πού ὅμως σημαδεύει ἀνοξείδωτα τό βᾶδισμά τους στήν ἱστορία: ΝΑΙ ἢ ΟΧΙ...

11.01.2018

Πηγή: www.antibaro.gr/